

Fortrolighed, havde han igen prøvet at bringe en Samtale istand imellem dem; og Per forstod straks, at det ogsaa var i denne Hensigt, han nu havde søgt hans Følgeskab. Han lod ham derfor slet ikke komme til orde. Der var kommen Uro over ham, og han følte i dette Øjeblik en instinktmæssig Frygt for at indlade sig med Broderen. Selv da denne med tilsyneladende Interesse gav sig til at udspørge ham om hans Pjece, som han havde hørt noget om, afbrød Per ham kort og overlegent med den Bemærkning, at det hele var en Ubetydelighed, som han knap nok selv længer huskede.

Thomas opgav derefter paany Forsøget paa en Tilnærmelse; og de to Brødre gik tavse ved Siden af hinanden Resten af Vejen til Præstegaarden.

Da de var naaet hjem, og mens de andre Søskende gik ind til Moderen, der havde været for svag til at overvære Begravelsen og laa i Sengen, gik Per op paa sit Værelse for at pakke ind. Han vilde rejse straks med Aftentoget. Nu, da han havde gjort sin Skyldighed, brændte han af Utaalmodighed efter at komme bort og tilbage til Berlin.

I Mørkningen, da han vidste Moderen alene, gik han ind for at sige Farvel til hende.

»Sæt dig lidt hos mig, min Dreng,« sagde hun; — hun talte nu atter med den modfaldne, lidt klagende Stemme, som han kendte saa godt fra sine Barneaar. »Vi har jo næsten slet ikke faaet talt